

Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima; jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý. A hle, zjevil se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Nato promluvil Petr a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobré, že jsme zde; chceš-li, udělám tu tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Ještě nedomluvil, a hle, světlý oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: „To jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouchejte.“ Když to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ale Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte a nebojte se.“ Oni pozvedli oči a neviděli už nikoho jiného než Ježíše samotného. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud Syn člověka nebude vzkříšen z mrtvých.“ Mt 17, 1-9

„Vstaňte a nebojte se.“

A teď čeho. Proměnění Ježíše před Petrem, Jakubem a Janem, ozáření jeho tváře, obléčení jeho šatu, zjevení Mojžíše a Eliáše a případné rozmluvy s nimi nebo snad promluvy Petra, že je dobré, že jsme tady a rovnou tu můžeme postavit hned tři stany, Ježíši, Mojžíšovi a Eliášovi. A už je zastíňuje světlý oblak a z něj promlouvá Boží hlas, že právě Ježíš je jeho milovaný Syn, kterého si vyvolil a toho poslouchejte. A učedníci z toho padají tváří k zemi a velmi se bojí. A Ježíš k nim musel přistoupit, dotknout se jich a říct jim, aby vstali a nebáli se. A oni pozvedli oči a viděli už jen Ježíše samotného. A ten jim řekne, aby o tom nikomu neříkali, dokud Syn člověka nebude vzkříšen z mrtvých. A co my? Myslím, že nám je celá tato situace tak trochu jedno, něčí proměnění, případné promluvení Božího hlasu s námi stejně nic moc neudělá a jediné, co by možná mohlo, by bylo, abychom o tom nikomu neříkali.

My se totiž bojíme úplně jiných věcí. Ne snad něčího proměnění, natož zaznění Božího hlasu, ale ani příchodu Syna Božího. Všechno to bychom tu možná i uvítali. Spíš se bojíme té reakce bojíme se nových věcí, nových myšlenek a nápadů, bojíme se toho, co přijde a že by mohlo být něco jinak. A že na to nebudeme připraveni. Trochu se bojíme změn, v tom oddíle se však píše v podstatě o jediné, že byl někdo proměněn, zjeven a vyvolen, ale aby to něco udělalo i s námi. Bojíme se toho, že to něco udělá i s námi, ale mnohem raději bychom byli, aby to něco udělalo spíš s těmi druhými. Aby se proměnili, zjeví a vyvolili spíš ti druhí a na nás nechali jen to o tom nikomu neříkat, dokud se opět něco nestane tam nahoře a nepřijde podruhé. Nebo spíš, dokud nebude vzkříšen z mrtvých, což bychom si jistě přáli všichni a nepřijde podruhé. Je zajímavé, jak se o tom druhém Kristově příchodu obecně málo mluví.

Přitom bychom přesně to jako by potřebovali, abychom o tom všem ani nemuseli nikomu říkat a mohli jen čekat, dokud nepřijde Syn člověka, tj. Ježíš nebude skutečně vzkříšen a ne, že by předtím nebyl, ale nepřijde i podruhé, abychom o tom konečně mohli i někomu vyprávět. Jako bychom čekali až na to skutečné vzkříšení, a nejen Pána Ježíše, ale tak nějak i všeho a dost možná snad i ten druhý Ježíšův příchod a my bychom tak konečně měli o čem vyprávět a nejen komu, ale i co a taky o čem. Tehdy to bylo tak, že o tom nesměli mluvit, dokud se to nestane i jakoby doopravdy, a nejen v nějakém vidění a nedojde i k tomu kýženému vzkříšení. Tj. až úplně na konci. Na konci dějin, na konci Ježíšova pozemského putování, na konci všeho, nač jsme byli až dosud zvyklí, na konci světa, který též čeká na Kristovo vzkříšení a na konečné řešení toho, jak to i s tím Ježíšem vlastně je a kdy teda přijde i podruhé.

Vzkříšení z mrtvých a druhý příchod Syna člověka. Dvě věci, dva pojmy, dvě skutečnosti, dvě očekávání, na které čekáme, abychom i my mohli být vzkříšení, a to nejen z mrtvých.

A s dovolením si opět vypůjčím úvahu své kolegyně z Jimramova, která v reakci na zprávu našeho bratra seniora o výrazně okleštěné činnosti církve vinou současných omezení a trpícím a uvadajícím duchovním životě přišla s pro mě pozoruhodnou myšlenkou, že duchovní život se přece týká vztahu člověka s Bohem a Boha s člověkem, k čemuž jsme i my faráři jen prostředníci a současná situace nás jen učí pohybovat se v trochu jiném prostoru, který se musíme snažit jen rozumně využívat. Bratr senior k tomu však přidává i to, že víra potřebuje posilování, sdílení se, kontakty, dobré slovo od druhých. Můj problém, který s tím vším mám, je v tom, že v podstatě souhlasím s tím, že duchovní život je stále stejný a mnoho se na něm nemění, ale co skutečně trpí a uvadá, je život našich sborů, život sborových společenství a život jako takový. Ale bylo tomu tak i před korona/virem, který to jen odhalil v plné parádě.

Tím, že omezil i ten zbytek sborových setkání a naplno ukázal, co jsme jen dlouho nechtěli vidět. V první řadě, že my faráři často děláme všechno možné i nemožné, ale se svými ovečkami zas tak moc nejsme. Ve druhé řadě, že jakoby neumíme být spolu a konečně že za současným rozpadem kolektivu a společenství stojí jednak individualismus, který tu ale jednak byl v různých podobách vždycky a v té současné posledních asi deset let. Jsou však faráři, kteří to umějí natolik, že se jim daří nejen své ovečky pro něco nadchnout, pro něco získat a něco s nimi vymyslet a poměrně dobře je známe, často jsou mi dávaní i za vzor. Pak jsou sbory, kde ty ovečky i chtějí být spolu, kde je jim spolu i dobře a vytvářejí tam společenství otevřené i pro nově příchozí. A nemusí to být ani městské, kde těch lidí je přece jen trochu víc a mají možná i jiná témata, ale poměrně dobře to může fungovat i na vesnici, když se tedy chce.

Současná krize společenství, a nejen těch sborových však spočívá ještě v něčem jiném. Jednak je v tom obecně krize institucí a pak i krize dlouhodobosti. Jsou sbory, kde je farář deset dvacet let a má tak dostatek času téměř na všechno a pak jsou sbory natolik samostatné, že se v podstatě obejdou i bez faráře a všechno si umějí udělat sami. Jeden z možných kandidátů na synodního seniora říká, že je tohle ideál, když není poznat, jestli tam ten farář je nebo není a velice dobře to může fungovat ve městě, ale i na vesnici, znám oba případy. Jsem členem už na čtvrtém sboru a zatím je to vyrovnané, tj. dva dva. Současná krize i sborového společenství však spočívá i v krizi kazatelského, potažmo farářského povolání. Moje babička k tomu ještě připojovala krizi role paní farářové, ale to je podle mě ještě něco jiného. Faráři dnes hlavně nevědí, co s těmi lidmi mají dělat a spolu s tím trpí a uvadá i celý sborový život. A nejen ten.

Není to však jen o farářích, ono vzkříšení z mrtvých a druhý příchod Krista na tuto zem se týká i života jako takového. I Petr, Jakub a Jan byli Ježíšem napomínáni, aby o tom, co se na té hoře stalo, nikomu neříkali, ale počkali si, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých. Což znamená dvě věci, jednak aby si nechali pro sebe to, co viděli a jednak aby s tím přišli, až když se stane i to, že nejen náš život, ale i život jako takový bude vzkříšen z mrtvých a dostane i nějaký nový impuls, který sem třeba přivede i samotného Krista. Kdysi jsem slyšel, že kdyby sem Kristus opravdu přišel i podruhé, tak by se zhrozil, v jakém stavu je nejen jeho církve, ale i faráři v ní, ale i mnozí lidé v ní. Chybí nám víra, naděje a láska a upínáme se k věcem, které jsou v podstatě pomíjivé. I ten sborový život podle mě trpí a uvadá hlavně tím, že se bojíme udělat něco jinak, případně něco změnit, aby se mohl i rozjet a dál už to známe.

Pane Ježíši Kriste, čekáme na nejen Tvé, ale i naše vlastní vzkříšení z mrtvých, ale zatím o něm musíme mlčet, čekáme, že za námi přijdeš i podruhé, ale zatím o tom musíme mlčet a čekáme, až k nám zavítáš i podruhé, ale zatím o tom musíme mlčet. Prosíme, pomoz nám nacházet ta správná a nadějná slova, aby až to přijde, bychom na to byli i připraveni a prosíme, ať je k nám Tvůj příchod a Tvé vzkříšení i milosrdné a nemusíme se ho bát, jako se bojíme jiných věcí. A prosíme Tě o víru, naději a lásku, která by nás nesla i po všechny další dny.